

The Holy See

**PRZEMÓWIENIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA
DO UCZESTNIKÓW KONFERENCJI ORGANIZOWANEJ PRZEZ DYKASTERIĘ DS.
WITYCH
"WYMIAR WSPÓLNOTOWY WITOCI"**

*Sala Clementine
Czwartek, 16 listopada 2023 r.*

[Multimedia]

Drodzy Bracia i Siostry, dzie dobry!

Witam was z radości na zakończenie kongresu na temat: Wspólnotowy wymiar witoci, zorganizowanego przez Dykasterię Spraw Kanonizacyjnych. Dziękuję kard. Marcellowi Semerariowi, innym przełożonym, pracownikom, postulatorom, abpowi Paglii i wam wszystkim, którzy uczestniczyliście w tych dniach w pracach.

Podarowaliście mi komentarz do adhortacji apostołskiej *Gaudete et exsultate*, opublikowanej przez Dykasterię w 10. rocznicę mojego pontyfikatu. Dziękuję z całego serca! Mam nadzieję, że refleksje zawarte w tym tomie pomogą wielu lepiej zrozumieć powszechne powołanie do witoci.

Temat *powszechnego powołania do witoci* i jej *wymiaru wspólnotowego* jest bardzo bliski Soborowi Watykańskiemu II, który mówi o tym zwłaszcza w *Lumen gentium* (por. rozdz. v). Nie bez powodu w tym kontekście wzrosła w ostatnich latach liczba beatyfikacji i kanonizacji mężczyzn i kobiet należących do różnych stanów życia: mianowicie, celibatariuszy, kapłanów, osób konsekrowanych i wiekowych w każdym wieku, pochodzących z różnych środowisk i kultur, także rodzin — myśl o tej polskiej rodzinie męczenników. W *Gaudete et exsultate* zwrócę uwagę na to, że wszyscy ci bracia i siostry należą do «witego wiernego ludu Boego» (6); a także na ich bliskość wobec nas, jako witych «z sąsiedztwa» (n. 7), członków naszych wspólnot, którzy żyli wielkimi miocami w małych rzeczach codziennego życia, mimo swoich ograniczeń i wad, naśladowując Jezusa aż do końca. Dlatego chciałbym teraz porozmawiać z wami o tym temacie, uwypuklając trzy spośród wielu jego aspektów: *wito, która jednoczy*, *wito rodziny* i *wito męczeska*.

Po pierwsze: *wito, która jednoczy*. Wiemy, że powołanie, do którego wszyscy jesteśmy wezwani, realizuje się przede wszystkim w

mioci (por. *Lumen gentium*, 40), darze Ducha witego (por. Rz 5, 5), *który jednoczy* w Chrystusie i z brami i siostrami — jest to zatem wydarzenie nie tylko osobiste, ale take wspólnotowe. Kiedy Bóg powouje poszczególne osoby, zawsze czyni to dla dobra wszystkich, jak w przypadku Abrahama i Mojusza, Piotra i Pawa. Powouje jednostk do pewnej misji. Poza tym, jak Jezus, Dobry Pasterz, woa kad ze swoich owiec po imieniu (por. J 10, 3) i szuka zagubionej, aby przyprowadzi j z powrotem do owczarni (por. k 15, 4-7), tak odpowied na Jego mio musi si realizowa w dynamice zaangażowania i wstawiennictwa. Ewangelia pokazuje nam to na przykadzie Mateusza, który gdy tylko zosta powoany przez Jezusa, zaprasza swoich przyjació na spotkanie z Mesjaszem (por. Mt 9, 9-13), lub Pawa, który spotkawszy Zmartwychwstaego, staje si Apostoem Narodów. Spotkanie z Jezusem ma ten wymiar wspólnotowy.

Ta rzeczywisto zostaa wyraona w szczególnie wzruszajcy sposób przez w. Teres od Dziecítka Jezus, której w 150. rocznic urodzin powicem adhortacj apostolsk *C'est la confiance*. W swoich pismach, posugujc si sugestywnym obrazem biblijnym, kontempluje ona ca ludzko jako «ogród Jezusa», którego mio obejmuje wszystkie jego kwiaty w sposób zarazem wczajcy, jak i wczny (por. *Rkopis a*, 2rv), i prosi o rozpalenie jej do czerwoności ogniem tej mioci, aby z kolei ona prowadzi do niej wszystkich braci (por. *Rkopis c*, 34r-36v). Jest to ewangelizacja «przez przyciganie» (adhort. apost. *Evangellii gaudium*, 14), wiadectwo, owoc jednoczenie najwyższego mistycznego dowiadczenia mioci osobistej i «mystyki ycia razem» (por. konst. apost. *Veritatis gaudium*, 4a). Przenikaj si w nim dwie formy obecności Pana, zarówno we wntzru pojedynczej osoby (por. J 14, 23), jak i poród zgromadzonych w Jego lmi (por. Mt 18, 20); w «twierdzy duszy» i w «twierdzy wspólnoty», by uy obrazu drogiego Teresie z Avili (por. *Twierdza wewntrzna*). wito jednoczy, a przez mio witych moemy pozna tajemnic Boga, który «zjednoczy si (...) z kady m człowiekiem» (konst. duszpast. *Gaudium et spes*, 22) i obejmuje swoim miłosierdziem ca ludzko, aby wszyscy stanowili jedno (por. J 17, 22). Jak bardzo nasz wiat potrzebuje odnale w tym objciu jedno i pokój!

Przejdmy do drugiego punktu: *wito rodziny*. Jest ona szczególnie widoczna w witej Rodzinie z Nazaretu (por. *Gaudete et exsultate*, 143). A Koció pokazuje nam dzisiaj wiele innych przykadów: «witych maestw, w których kady ze współmaonków by narzdzim Chrystusa dla uwicenia drugiego» (tame, 141). Pomyłmy o witych Ludwiku i Zelií Martinach; bogosawionych Alojzym i Marii Beltrame Quattrocchich; czcigodnych sugach Boych Tankredim i Julii di Barolo; czcigodnych sugach Boych Sergiuszu i Dominice Bernardinich. wito maonków jest nie tylko szczególn wítoci dwóch odrbnych osób, ale take wspólń wítoci w maestwie: std zwielokrotnienie — a nie po prostu dodanie — osobistego daru kadego z nich, który jest przekazywany. A wietlany przykad tego wszystkiego — jak wspomniaem na pocztku — zosta nam niedawno ofiarowany w beatyfikacji maonków Józefa i Wiktorii Ulmów oraz ich siedmiorga dzieci — wszystkich mczenników. Oni równie przypominaj nam, e «uwicenie jest drog wspólnotow, któr naley pokonywa we dwoje» (tame), a nie w pojedynk. Zawsze naley dziaa we wspólności.

I tak dochodzimy do trzeciego punktu: *wítoci mczeskiej*. Jest to znaczcy wzorzec, którego wiele przykadów mamy w historii Kocioa, od pierwszych wspólnot do czasów współczesnych, na przestrzeni wieków i w rónych czciach wiata. Nie ma okresu, który nie miaby swoich mczenników, a po dzisiejsze czasy. A my mylimy, e ci mczennicy to co, co nie istnieje. Ale pomyłmy o przypadku ycia chrzeczijaskiego przezywanego w cigym mczestwie — przypadku Asii Bibi, która przez wiele lat przebywaa w wizeniu, a córka przynosi jej Eucharysti. Wiele lat do momentu, gdy sdiowie orzekli, e jest niewinna. Prawie dziewi lat chrzeczijaskiego wiadectwa! To kobieta, która nadal yje, a jest wiele, wiele takich osób, które daj wiadectwo wiary i mioci. I nie zapominajmy, e nasze czasy równie maj wielu mczenników! Czsto s to «cae grupy osób, które w sposób heroiczny yy Ewangeli lub które ofiaroway Bogu ycie wszystkich swoich czonków» (tame). A temat jest jeszcze szerszy, jeli wemiemy pod uwag ekumeniczny wymiar ich mczestwa, wspominajc tych, którzy nale do wszystkich wyzna chrzeczijaskich (por. tame, n. 9). Pomyłmy na przykad o grupie dwudziestu jeden koptyjskich mczenników, wczonych niedawno do *Martyrologium Rzymskiego*. Zginli na play, mówic: «Jezus, Jezus».

Drodzy bracia i siostry, wito o ywia wspólnot, a wy przez wasz prac pomagacie nam coraz lepiej rozumie i celebrowa jej rzeczywisto i dynamik, na wielu rónych drogach, które rozwaacie i przedstawiacie, bymy otaczali j czci; s róne, ale wszystkie skierowane ku temu samemu celowi — peni mioci. To jest droga witoci.

Bardzo wam za to dzikuj i zachcam was do kontynuowania waszej piknej misji z radoci, dla dobra jednostek i wzrostu wspólnot. Z serca wam bogosawi i prosz, nie zapominajcie o modlitwie za mnie. Dzikuj!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana